

פזמון דוד

דוד מזרחי ז"ל

כ"ז בטבת תרפ"ז - ט' באיר תש"ח.

. 18.05.1948 - 01.01.1927

דוד נולד למשפחת מזרחי בכ"ז בטבת תרפ"ז, 01.01.1927.

מאז שהיה ילד קטן היה אהוב על כולם, היה אוהב לעזור ולהתנדב בכל מקום שהיה בו.

כשגדל דוד, למד בחדר ולאחר מספר שנים של למידה שם, עבר ללמוד בבית הספר היסודי "חביב" שבראשון לציון.
מאז ומעולם היה לדוד חלום להיות טייס.

החול יזכור

חיה אלברשטיין

מילים: נתן יונתן

לחן: נחצ'ה היימן

החול יזכור את הגלים אבל לקצף אין זוכר
זולת ההם אשר עברו עם רוח לילה מאחר
מזכרונם הוא לעולם לא ימחה.

הכל ישוב אל המצולות זולת הקצף הלבן.
נרות הלילה דעכו. הידידות האהבה
הנעורים שבאו פתע אל סופם
הנעורים שבאו פתע אל סופם.

כמוהו גם על חוף ליבם רטט אז משהו חיוור
והם רשמו בתוך החול, כשהירח העובר
האיר פתאום פנים זרות ושחוק רפה.

הכל ישוב אל המצולות...

היו שם קונכיות ריקות שנהמו קינה של ים
ובית עלמין על הגבעות
ושניים שחלפו דומם
בין החצב והקברים והשיקמה.

הכל ישוב אל המצולות...

כאשר עזב דוד את בית הספר, החליט להתחיל לעבוד מכיוון שהמצב הכלכלי

בבית היה קשה.

דוד עבד כמתקן מכוניות, ונהג לתת לאחרותו הקטנה שרה כל יום שישי 5 לירות

שתוכל לבזבז להנאתה.

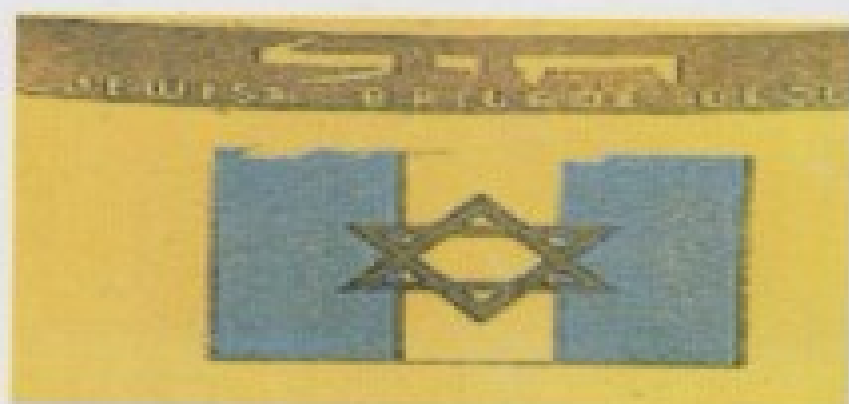
כשהגיע דוד לגיל 16, הוא התגייס לבריגאדה ופעל שם בהתלהבות ובמסירות.

כאשר שמעו הוריו של דוד על הגיוס בגיל הכה צעיר, הם התנגדו לכך ולכן

הוא שוחרר מהשירות הצבאי.

הוא בחר בשירות בצריפין (סרפנד) משום שמקום זה היה קרוב לביתו.

לדוד הייתה חברה שאהבה אותו והוא אותה, הם חשבו להתחתן.

לאחר מספר שנים, בתאריך- 01.02.1948, התגייס דוד לחטיבת גבעתי ולחם

במלחמת העצמאות והשתתף בקרבות בכפר אוריה, פשיטה על מפקדת חסן

סלאמה, רשפון, תל-א-ריש ועוד...

באחת מהפעולות שאליהן יצא בעקבות הצבא, הייתה הפעולה באבו כביר.

היו שם הרבה ערבים, הם ישבו ב"שוחות", מהסיבה שדוד דבר ערבית שוטפת

(כיוון שבביתו דיברו ערבית) הבין אותם, דיבר איתם והתערבב איתם.

יפה ירקוני

מילים: חיים חפר

לתן: דוד זהבי

אפור, אפור הסלע במשלט,
נוגים, נוגים הכוכבים עם ערב
והוא אהב אותך ואת הלכת,
והוא קטף לך פרח משולי הדרך.

שתק, שתק ירח בלילות
זכר, זכר האיש את מכתבייך,
ועת עבר בדרך החולות -
הוא את דמותך ראה בענני שמיים.

נשב, נשב הרוח בשדות,
עמום, עמום הקרב קולו השמיע,
והוא היה יפה מאגדות,
והוא כאגדה אלייך לא יגיע.

ברזל, ברזל התיל מסביב,
עצוב, עצוב העץ בבוא שלכת,
ורק רעו "שלום" אחרון הביא,
ורק הדם נטף מן הרובה הצ'כי.

דוד שוחרר לחופשה לזמן מה.

באותם הימים הערבים תפסו את מקומם של הבריטים במחנה הגדול צריפין,

ומיד החלו בהתקפה על ראשון לציון הסמוכה.

דוד, ששמע על כך, ניגש למפקדו בבקשה להצטרף לקרב על צריפין.

כל זאת למרות שלא הרגיש טוב, דוד היה מסוג האנשים שקמים ועוזרים, ולא

מאלה שיושבים ומסתכלים מהצד.

דוד הלך לרופא על מנת שיעניק לו חוות דעת מקצועית.

הרופא אמר לו שישאר עוד כמה ימים בביתו עד שיחלים. דוד סירב בתוקף.

הוא לא הסכים שחבריו ילחמו להגנתה של עיר הולדתו והוא יישב בביתו

ויחלים.

בט' באייר תש"ח, יצא דוד עם הקבוצה שאליה שובץ, הקבוצה הפורצת

מראשון לציון. בשעה 2 לאחר חצות הגיע עד לגדר המחנה.

הוא הביט מסביבו, גילה במרחק של ארבעים מטרים ממנו עמדת אויב, דוד

פתח באש לעברם מיד.

בעקבות קרב האש שהתפתח באותו האזור נפצע דוד במפשעה.

עברו כמה רגעים, דוד התאושש, החברים שלו באו לעזרתו.

דוד ביקש שיעזבו אותו וימשיכו בכיבוש המחנה. הוא נשאר מוטל עד שהגיעה

העזרה הראשונה. כל זאת בעוד דוד ממשיך לאבד דם במפשעה בעורק הראשי.

דוד הובל למגן דוד אדום בראשון לציון. אותו הרופא שאמר לו לא לצאת

לקרב החל בבכי, הוא רצה לעשות לו עירוי, אך ידע שזה לא יועיל בדבר.

דוד המשיך לאבד דם במהירות גדולה מידי, הוא ביקש לראות את אמו.

הנסיד הקטן

דני ליטני

מילים: יחזקאל גפן

לחן: שם טוב לוי

פגשתי אותו בלב המדבר
יפה שקיעת שמש ללב עצוב
ציירתי לו עץ וכבשה על נייר
והוא הבטיח לי שישוב

הנסיד הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח
וכל שושניו הן קוצים כעת
וליבו הקטן קפא כקרח

ואם אי פעם תגיעו לכאן
תדעו שכאן הוא חרש צנח
וקול הנפילה מעולם לא נשמע
בגלל החול הרך

והיה אם יופיע שם ילד אחד
שפניו שוחקות ושיער לו זהב
תדעו שזה הוא, והושיטו לו יד
ולטפו את אבק המדבר מעיניו

ואז תעשו עימי חסד קטן
כיתבו נא מהר לכל אימותינו
שירוחח להן קצת ויפוג צערן
הנסיד הקטן חזר אלינו

הנסיד הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח
וכל שושניו הן קוצים כעת
וליבו הקטן קפא כקרח .

באותו היום, ט' באייר תש"ח, דוד מת מפצעיו.

הוא לא מספיק לפגוש את אמו.

והוא הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי בראשון לציון.

המוני תושבים מהעיר ראשון לציון, הגיעו להלווייתו. כולם אהבו אותו וכיבדו

אותו, כולם רצו ללוות אותו לדרכו האחרונה.

לאחר מותו של דוד, החיים לא היו פשוטים בבית משפחת מזרחי.

הוריו קיבלו את האובדן מאוד קשה.

אמו יושבה עם חברותיה, וחבטה בראשה כל יום עד שהתעוורה.

האחות שרה מספרת: "כשיש הרבה חסר אחד.." למרות שנותרו בבית 11

אחים, דוד חסר להם בכל.

ת.נ.צ.ב.ה

בנימה אישית

הכנתי את עבודתי על דוד מזרחי זכרוננו לברכה שנפל במלחמת העצמאות בתאריך 18.05.1948. דוד היה תמיד בולט בכל מקום, בבית ובצבא. תמיד אהבו אותו וכיבדו אותו.

התנדבתי לפרויקט זה מכיוון שלדעתי חשוב להנציח ולזכור את כל החיילים שנפלו למען היותנו כאן בארץ. בנוסף לכך בן דודו של אבי ג'קי סבן זכרוננו לברכה נפל במלחמת לבנון הראשונה. אבא שלי היה מספר לי עליו על כמה שהיה אדם מדהים ושהיו חברים טובים. בתור ילדה, זה לא נקלט איך שאדם חי ברגע אחד וברגע אחר הוא כבר איננו, זה לא נקלט כמות האנשים שנפלו בגיל כה צעיר, לא זכו להתחתן ולהקים משפחה. עכשיו, שאני כבר בוגרת ומבינה, אני מנסה לקלוט שכל אחד מהחללים הוא עולם ומלואו, שכל אחד מהם היה בן למשפחה חמה ואוהבת, שהיו לו חברים. לחשוב על זה שתמיד יישאר טוראי בגיל 20 זה דבר שהמוח האנושי אינו יכול לקלוט.

בזמן הכנת העבודה עברה צמרמורת בכל גופי, התרגשתי מאוד, ניסיתי להסתכל על המצב מזווית העין של האחות שרה, שהייתה בסך הכול ילדה קטנה שאחיה הגדול נהרג, ילדה שמאז כל חייה השתנו. אני רוצה לומר תודה לגברת שרה לדני על שיתוף הפעולה המלא מצידה, ועל כך שלמרות הכאב סיפרה לי הכול ולא החסירה אף פרט.